

който се обнародва въ рапортътъ на Пловдивското съдовиште, не много съмнителенъ и съдържава твърди голѣми глупости за да може да се счита като подлинненъ документъ.

Бѣлѣжка. Пловдивската власть ми даде едно копие на турския отъ тоя кроежъ, която ми каза, че билъ прѣведенъ отъ българския подлинникъ, проведенъ въ Сръдецъ, както ме увѣри Селимъ-ефенди. После азъ намѣрихъ отъ тоя кроежъ единъ френски прѣводъ, който бѣше същитъ съ оный, што бѣше публикуванъ. Тоа кроежъ приличаше на единъ катихизисъ и, както се виждаше, бѣше писанъ отъ нѣкой турски чиновникъ. Той служеше за свидѣтелство въ врѣме на съденето. На другий день отъ събирането въ Мечка, на 20 апр., главатарети на вѣстанници ти завладѣха Клисура, Копривштица, Панагюриште и Бѣлюво, обезоръжиха и по нѣйдѣ убиха турските чиновници, въздигнаха окна и чакаха нападането. Същитъ день, Пловдивский мюесарифинъ Азисъ-паша се извѣсти за събирането въ Мечка и за вѣроятността та на едно вѣстание. Той подиръ като поиска съ телеграфътъ войска отъ Цариградъ, отиде съ желѣзницата въ Т.-Пазарджикъ. Отъ тамъ Азисъ-паша тръгна за Панагюриште, нъ като стигна въ селото Калугерово, срещна нѣколко турци оплашени, които го съвѣтоваха да се върне, зашто, както казоваха ти, всичката област бѣше вѣстанала и повече отъ 3000 души бѣха подъ оръжие. Азисъ-паша държа единъ свѣтъ и рѣши да се върне.

Турцити са върнаха прѣди нашата въ Т.-Пазарджикъ и изоплашиха свѣтътъ, като казоваха на жителити за вѣстание то, викаха имъ: „спасавайте се заедно съ челадыта си, Руси ти са твърди близу“. Това се случи единъ недѣленъ день, пазаренъ день, и увѣриваха, че повече отъ 5000 селане отъ ближнити села бѣха дошли въ градътъ. Тия селане така съшто както и Турцити, бѣха допашени, оставиха всичкити си работи и бързешкомъ се връштаха въ селата си да спасатъ челадыта си. Страхътъ бѣше до толкова голѣмъ, штото Турцити се скриваа голи въ банити.

Въ такъва бъркониа, която владѣеше въ градътъ, чиновницити отъ желѣзний пѣтъ поискаха прѣвъ телеграфътъ наставление, какво трѣбова да праветь да спасатъ материалътъ на желѣзний пѣтъ. Отговориха имъ да се подчинеть, и да останатъ на мѣстата си.

Много голѣмъ страхъ придруженъ съ безредина се произведе въ Пловдивъ, кога нѣмаше мюесарифинътъ. Азисъ-паша, който не бошнакъ, Турцити го не обичаха. Много пѣти той захващаше служби, които му догарваха почетъ; той бѣше управитель въ Видинъ и командантинъ на войската, когато се биеше съ вѣстанницити въ 1867. Въ Пловдивъ той бѣше добръ управитель, смаза турската гърдостъ, затова го обвиняваха за пристрастенъ камъ християнети. Много пѣти правиха опитване да го повикатъ назадъ и неговътъ авторитетъ бѣше подкопанъ. Нѣколко недѣли прѣди да избухне вѣстание то, споредъ заплашителний характеръ на Българети, той писа и телеграфира въ Цариградъ да изложи състоянието и иска редовна войска, каквото да може да потуше вѣстание то въ началото му. Тии не му проводиха и, когато вѣстание то избухна, той отиде въ Т.-Пазарджикъ, негови ти денеши до Акифъ-паша, Одринский валиа и до великий везиръ, Махмудъ-паша, останаха безъ внимание.

Когато Азисъ се намираше въ Пазарджикъ, мнозина турски първѣнци отъ Пловдивъ, съвѣтовани отъ влиятелнити беюве, обръжоватъ турското население подъ прѣдлогъ, че затворницити въ конакътъ се